

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 12 września 2023 r.

Poz. 5037

WYROK NR II SA/WR 618/22
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 23 lutego 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący

Sędziowie

Protokolant

Sędzia WSA Olga Białek (spr.)

Sędzia WSA Adam Habuda

Sędzia WSA Władysław Kulon

Wiktoria Sojka-Ratajczyk

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 23 lutego 2023 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich
na uchwałę Rady Miejskiej w Ziębicach
z dnia 30 maja 2019 r. nr 61/VIII/2019
w przedmiocie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków

stwierdza nieważność § 7 ust. 5 oraz § 11 ust. 2 pkt 1 załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 maja 2019 r. Rada Miejska w Ziębicach powołując się na art. 18 ust. 2 pkt 5 oraz art. 40 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U z 2019 r., poz. 506, dalej jako u.s.g.) oraz art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U z 218 r. poz. 1152 ze zm. – dalej jako u.z.z.w.) podjęła uchwałę nr 61/VIII/2019 w sprawie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków o brzmieniu określonym w załączniku nr 1 do uchwały (por. § 1 uchwały).

Skargę na powyższą uchwałę wniósł Prokurator w Ząbkowicach Śląskich zarzucając, że została ona wydana z istotnym naruszeniem prawa, tj: art. 7, art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. w zw. z art. 19 ust. 5 u.z.z.w, poprzez przekroczenie delegacji ustawowej polegające na uregulowaniu w § 7 ust. 5 pkt 1 i 2 regulaminu stanowiącego załącznik nr 1 do ww. uchwały, przesłanek odmowy przyłączenia nieruchomości do sieci przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne; 2/ art. 7, art. 94 Konstytucji RP oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. w zw. z art. 19 ust. 5 u.z.z.w. poprzez przekroczenie delegacji ustawowej, polegające na uregulowaniu w § 11 ust. 2 pkt 1 ww. regulaminu, unormowania związanego z organizacją pracy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

Zarzucając powyższe Prokurator wnioskował o stwierdzenie nieważności uchwały w części poprzez wyeliminowanie przepisów uregulowanych w § 7 ust. 5 pkt 1 i 2 oraz § 11 ust. 2 pkt 1 wskazanego wyżej regulaminu.

W uzasadnieniu Prokurator wyjaśnił najpierw, że objęta skargą uchwała z dnia 30 maja 2019 r. została zmieniona uchwałą nr 326/VIII/2021 Rady Miejskiej w Ziębicach z dnia 16 września 2021 roku w sprawie zmiany regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Ziębice, który to akt prawny utracił moc z uwagi na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 13 października 2021 roku, nr NK-N.4131.160.5.2021 .SP1.

Argumentując zarzuty skargi Prokurator wskazał najpierw, że analiza treści przepisów zaskarżonej uchwały oraz załączonego do niej regulaminu przekonuje, iż w zakresie przywołanym w petitum niniejszej skargi jest ona sprzeczna z przepisami prawa, zaś charakter stwierdzonych uchybień wymaga jej wzruszenia, celem wyeliminowania z porządku prawnego naruszeń prawa, które uznać należy za istotne.

W § 7 ust. 5 regulaminu Rada Miejska przewidziała bowiem, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może odmówić przyłączenia nieruchomości do sieci: 1) jeśli nie istnieją techniczne możliwości świadczenia usług zaopatrzenia w wodę lub odprowadzania ścieków; 2) jeśli wskutek przyłączenia, warunki świadczenia usług przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne pogorszą się do tego stopnia, że niemożliwe będzie zachowanie minimalnego poziomu świadczonych usług w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

W ocenie skarżącego regulacja taka wykracza poza zakres kompetencji przyznanych radzie gminy na podstawie art. 19 ust. 5 u.z.z.w. W świetle art. 15 ust. 4 przywołanej ustawy, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19 u.z.z.w. oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. W myśl art. 19 ust. 5 pkt 4 i 5 u.z.z.w., które odnoszą się do podniesionej kwestii stanowiąc wytyczne dla uchwałodawcy w zakresie stanowienia przepisów w tym zakresie, regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków powinien określać warunki przyłączania do sieci oraz warunki techniczne określające możliwość dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych. Szczegółowa analiza treści art. 19 ust. 5 u.z.z.w., a w szczególności przywołanych pkt 4 i 5 tego przepisu prowadzi do wniosku, że organ stanowiący regulamin nie ma uprawnień do formułowania w akcie prawnym przesłanek stanowiących przeszkodę w przyłączeniu nieruchomości do sieci i winien się ograniczyć wyłącznie do określenia warunków, które należy spełnić aby nieruchomość została do sieci przyłączona. To rozróżnienie ma bardzo istotne znaczenie dla odbiorcy usług, który w wypadku spełnienia określonych w regulaminie warunków ma podstawy oraz prawo oczekiwać, że jego wniosek o przyłączenie do sieci zostanie uwzględniony. Przyznanie w § 7 ust. 5 Regulaminu uprawnienia

przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu do odmowy przyłączenia nieruchomości do sieci stanowi nie tylko przekroczenie delegacji ustawowej, ale także stoi w sprzeczności z art. 15 ust. 4 u.z.z.w., z którego wynika istniejący po stronie przedsiębiorcy obowiązek przyłączenia do sieci, w sytuacji gdy określone warunki zostały spełnione. Skarżący zaznaczył, że przedstawiona powyżej argumentacja była wielokrotnie prezentowana w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Argumentując drugi z podniesionych zarzutów, autor skargi wskazał, że w § 11 ust. 2 pkt 1 kwestionowanego regulaminu Rada przewidziała, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zapewnia odbiorcom usług, co najmniej wyodrębnienie stanowiska pracy do spraw obsługi klienta.

Zdaniem Prokuratora także ta regulacja wykracza poza normę kompetencyjną zawartą w art. 19 ust. 5 u.z.z.w. Kwestia dotycząca wyodrębnienia stanowiska pracy do spraw obsługi klienta nie powinna bowiem być ujęta w regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków gdyż jest to zagadnienie związane bezpośrednio z organizacją pracy przedsiębiorstwa, które nie powinno podlegać unormowaniu w akcie prawa miejscowego dotyczącego dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Upoważnienie z art. 19 ust. 5 pkt 8 u.z.z.w. zobowiązuje do określenia standardów obsługi odbiorców usług, w tym sposobów załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków. Obowiązek zapewnienia stanowiska do spraw obsługi klienta jest zaś nieuprawnionym wkroczeniem w wewnętrzne zasady działania przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, bowiem to usługodawca powinien zdecydować, w jaki sposób zostanie zapewniona obsługa odbiorców usługi.

Wskazując na powyższe Prokurator stwierdził, że unieważnienie uchwały z zaskarżonej części jest niezbędne dla przywrócenia stanu zgodnego z obowiązującym prawem. Stwierdzenie nieważności wyłącznie zaskarżonych przepisów nie spowoduje że uchwała nie będzie mogła w sposób prawidłowy nadal funkcjonować w obrocie prawnym.

W odpowiedzi na skargę strona przeciwna wniosła o jej oddalenie. W przypadku zarzutu odnoszącego się do § 7 ust. 5 regulaminu wskazano, że opisane w nim przesłanki odmowy to po prostu inny sposób opisanie przesłanek pozytywnych zawartych w art. 15 ust. 4 ustawy. W zaskarżonym fragmencie regulaminu nie określono innych nowych okoliczności odmowy dokonania przyłączenia.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 11 ust. 2 pkt 1 regulaminu wskazano, że zawarta w tym przepisie informacja o wyodrębnieniu stanowiska pracy do spraw obsługi klienta nie jest informacją o stanowisku pracy dla celów pracowniczych (wówczas należałoby opisać prawa i obowiązki osoby zajmującej to stanowisko). Jest to informacja o sposobie realizowania obsługi odbiorcy usług, poprzez określenie punktu obsługi klienta.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.) dalej: p.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Kontrola, o której mowa w art. 3 § 1 p.p.s.a. sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 137 ze zm.). Po myśli art. 134 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związanym zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a tej ustawy (który to wyjątek w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi). Przywołany przepis określa dla sądu granice rozpoznania skargi w ten sposób, że wiążące są granice samej sprawy, natomiast w granicach tej sprawy w której skarga została wniesiona, sąd ma obowiązek uwzględnić z urzędu także takie naruszenia prawa, które nie zostały podniesione w samej skardze.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i pkt 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Należy przy tym zauważyć, że wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa ustawodawca

nie określił precyzyjnie tego naruszenia. Doprecyzowanie przesłanek upoważniających do stwierdzenia nieważności uchwały samorządu terytorialnego ma natomiast miejsce w art. 91 ust. 1 i ust. 4 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 506 ze zm. – dalej jako u.s.g) z którego wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu samorządu gminnego jest istotna sprzeczność z prawem. Opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność oraz wzruszalność decyzji administracyjnych w orzecznictwie wskazano rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Należą do nich: naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (por. wyrok NSA z 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, wyrok WSA w Warszawie z 26 września 2005 r., sygn. akt IV SA/Wa 821/05).

Poczynienie powyższych uwag było konieczne ze względu na przedmiot zaskarżenia w niniejszej sprawie którym jest uchwała Rady Miejskiej w Ziębicach w sprawie uchwalenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

W pierwszym rzędzie zaznaczyć należy, że kwestionowana uchwała wydana została w wykonaniu delegacji ustawowej przyznanej radzie gminy w art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U z 2020 r. poz. 2080 dalej jako u.z.z.w) i stanowi akt prawa miejscowego, co wprost wynika z art. 19 ust. 4 tej ustawy. Okoliczność, że zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego i w konsekwencji normatywny akt wykonawczy oznacza, że rada gminy podejmując określając szczegółowe regulacje regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków nie mogła wykroczyć poza granice upoważnienia ustawowego. Z treści art. 94 Konstytucji RP wynika bowiem, że każdy akt prawa miejscowego ma charakter wykonawczy w stosunku do ustaw, a jako taki winien być oparty na ustawie upoważniającej i nie przekraczać zakresu upoważnienia. Zaznaczyć także należy, że akty prawa miejscowego, jako źródło powszechnie obowiązującego prawa o ograniczonym zasięgu terytorialnym (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP) zajmują określone miejsce w systemie źródeł prawa, który zbudowany jest hierarchicznie. Najważniejszym źródłem prawa jest Konstytucja, następnie ratyfikowane umowy międzynarodowe i ustawy. Wszystkie zaś akty wykonawcze (rozporządzenia, akty prawa miejscowego), jako akty normatywne niższego rzędu, winny być zgodne ze wskazanymi aktami prawnymi wyższego rzędu. Wykonawczy charakter aktu prawa miejscowego oraz zasada prymatu nad nim ustawy w hierarchii źródeł prawa, obligują organ realizujący ustawową normę kompetencyjną w zakresie tworzenia aktu prawa miejscowego do wydawania tych aktów wyłącznie w granicach upoważnienia ustawowego, celem uszczegółowienia zapisów ustawowych. Regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie uzupełnienie przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów. W świetle poczynionych rozważań za niezgodne z normą upoważniającą jak też z konstytucyjną zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP i z wynikającymi z przepisów konstytucyjnych warunkami legalności aktu wykonawczego, należy uznać wszelkie odstępstwa w akcie prawa miejscowego od granic upoważnienia ustawowego. Konstytucyjna zasada praworządności nakazuje bowiem aby organy władzy działały w granicach i na podstawie prawa. Każda norma kompetencyjna musi być zatem tak realizowana tak aby nie naruszała przepisów ustawy i uwzględniała treść delegacji ustawowej. Podstawowymi dyrektywami wykładni norm o charakterze kompetencyjnym są: zakaz domniemania kompetencji, powinność interpretowania normy upoważniającej w sposób ścisły i literalny oraz zakaz dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych i wyprowadzania kompetencji w drodze analogii.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy granice upoważnienia rady gminy wynikają z art. 19 ust. 5 u.z.z.w, określającym szczegółowo zakres materii przekazanej do uregulowania w regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Stanowi on że regulamin określa prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

1. minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo- kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków;

2. warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług;
3. sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach;
4. warunki przyłączania do sieci;
5. warunki techniczne określające możliwości dostępu do usług wodociągowo- kanalizacyjnych;
6. sposób dokonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne odbioru wykonanego przyłącza;
7. sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków;
8. standardy obsługi odbiorców usług, w tym sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków;
9. warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 19 ust. 5 u.z.z.w. nie daje radzie gminy prawa do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w cytowanym przepisie ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej. Regulacja ta ma charakter wyczerpujący, co należy rozumieć w ten sposób, że uchwalając na jej podstawie regulamin, rada gminy powinna zawrzeć w nim postanowienia odnoszące się do wszystkich enumeratywnie wymienionych w ustawie zagadnień. Wskazując zakres zagadnień które powinny być objęte regulaminem, ustawodawca w skonstruowaniu delegacji ustawowej nie posłużył się sformułowaniem „może określić”, ale sformułowaniem „regulamin powinien określać”, co prowadzi do wniosku, że treść regulaminu musi bezwzględnie odpowiadać zakresowi delegacji ustawowej. Wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w art. 19 ust. 5 ustawy świadczą więc o naruszeniu przepisu upoważniającego w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie nieważności regulaminu w całości bądź w części (por. np.: wyrok NSA z dnia 4 czerwca 2022 r. III OSK 5233/21 oraz wyroki WSA z Krakowie z 26 kwietnia 2019 r., II SA/Kr 279/19; z 4 lipca 2019 r., II SA/Kr 136/19; wyrok WSA w Rzeszowie z 15 kwietnia 2019r., II SA/Rz 191/19; wyrok WSA w Łodzi z 11 kwietnia 2019 r., II SA/Łd 156/19 – dostępne COBOSA).

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy Sąd stwierdził, że Prokurator trafnie zakwestionował przepis § 7 ust. 5 regulaminu w którym rada gminy określiła przesłanki odmowy przyłączenia odbiorcy do sieci. Przepis art. 19 ust. 5 u.z.z.w. nie upoważnia bowiem organu stanowiącego gminy do formułowania w regulaminie przesłanek stanowiących przeszkodę w przyłączeniu nieruchomości do sieci. Nakazuje on natomiast określić warunki przyłączenia nieruchomości do sieci (por. art. 19 ust. 2 pkt 4 u.z.z.w.). Nadto zgodnie z art. 15 ust. 4 u.z.z.w. przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o takie przyłączenie, jeżeli spełnione są warunki przyłączenia określone w regulaminie oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. Skarżący prawidłowo akcentuje zatem istniejący po stronie przedsiębiorcy obowiązek przyłączenia do sieci w sytuacji, gdy określone warunki zostały spełnione. Ustawodawca położył bowiem nacisk na obciążający przedsiębiorstwo obowiązek przyłączenia do sieci. Powyższe rozróżnienie ma znaczenie szczególnie dla odbiorcy usług, który w przypadku spełnienia określonych w regulaminie warunków ma podstawy oraz prawo oczekiwać, że jego wniosek o przyłączenie do sieci zostanie uwzględniony (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 maja 2020 r., VIII SA/Wa 122/20). Z tych też względów Sąd w pełni podziela wyrażony w judykaturze pogląd, że rada gminy nie ma kompetencji do określenia w regulaminie przesłanek negatywnych, tzn. odmowy przyłączenia nieruchomości do sieci (zob. WSA w Krakowie w wyroku z dnia 5 listopada 2019 r. II SA/Kr 887/19, WSA w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 19 stycznia 2022 I SA/Go 961/21, WSA w Warszawie w wyroku z dnia 1 lutego 2022 r. VII SA/Wa 2205/21 dostępne COSA). W rezultacie uznać należy, że ustanowiona w kontrolowanym regulaminie możliwość odmowy przyłączenia nieruchomości do sieci nie znajduje umocowania w delegacji ustawowej wynikającej z art. 19 ust. 2 u.z.z.w a ponadto pozostaje w sprzeczności z art. 15 ust. 4 ww. ustawy.

Rację ma również skarżący kwestionując § 11 ust. 2 pkt 1 przedmiotowego regulaminu, zgodnie z którym – w ramach standardów obsługi odbiorców usług - przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zapewnić ma odbiorcom usług co najmniej wyodrębnienie stanowiska pracy do spraw obsługi klienta. Nałożenie w regulaminie obowiązku zapewnienia stanowiska do spraw obsługi klienta jest zdaniem Sądu, nieuprawnionym wkroczeniem w wewnętrzne zasady działania przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego do czego nie upoważnia rady gminy delegacja wynikająca z art. 19 ust. 5 u.z.z.w. Uregulowanie, jak należy prowadzić obsługę odbiorców usług w zakresie zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków – w tym, czy będą ją prowadzić w ramach swoich obowiązków wyznaczeni pracownicy, czy też będzie się ona odbywać na zasadzie odrębnego stanowiska pracy wyznaczonego tylko do tych kwestii – mieści się w bowiem w ramach wewnętrznej organizacji przedsiębiorstwa. W świetle art. 19 ust. 5 u.z.z.w. zagadnienia związane z organizacją pracy przedsiębiorstwa nie stanowią zaś kwestii mogących być przedmiotem reglamentacji aktu prawa miejscowego jakim jest regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

Z tych też względów Sąd uznał, że kontrolowana uchwała, w zakresie obejmującym § 7 ust. 5 oraz § 11 ust. 2 pkt 1 regulaminu wykracza poza upoważnienie ustawowe wynikające z art. 19 ust. 5 u.z.z.w. naruszając w tej części prawo w sposób istotny. Uznanie to skutkowało stwierdzeniem nieważności przedmiotowego regulaminu w zaskarżonej części.

Wyjaśnić także należy, że Sąd podzielił stanowisko skarżącego, iż nieprawidłowości stwierdzone w niniejszej sprawie nie uzasadniają wyeliminowania zaskarżonego aktu w całości, bowiem w pozostałym, niezakwestionowanym zakresie może on funkcjonować. Wyeliminowane przepisy stanowią jedynie część regulaminu, ich brak nie dezintegruje pozostałych jego postanowień. Usunięte przepisy głównie wprowadzają warunki nie objęte upoważnieniem ustawowym, zatem ich eliminacja nie naruszy konstrukcji regulaminu jako całości, który w pozostałej części zawiera unormowania samodzielne. Innymi słowy stwierdzenie nieważności części zaskarżonej pozostaje bez wpływu na pozostałą jego część.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzeczono jak w sentencji wyroku.